

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 17Csp/121/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217214977
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Péter Nagy
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2020:2217214977.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudcom JUDr. Péter Nagy v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., IČO: 31575951, Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: Š. E., H.. XX.XX.XXXX, E. XXXX/X, XXX XX M. K., zast. splnomocneným zástupcom: Z. D., H.. XX.XX.XXXX, E. XXXX/X, M. K., o zaplataenie istiny 812,43 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu **100 %**. O výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 21.08.2017 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd zaviazhe žalovaného k zaplataeniu sumy 812,43 eur s 28 % ročným úrokom od 19.07.2017 do zaplataenia zohľadňujúc platbu vo výške 10,- eur dňa 21.07.2017 a k náhrade trov konania s odôvodnením, že žalobca so žalovaným uzavreli dňa 16.07.2009 zmluvu o bežnom účte (zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb), na ktorom bol ku dňu 18.07.2017 evidovaný debetný zostatok vo výške 822,43 eur - nepovolené prečerpanie účtu, ktorý žalobca pred uzatvorením tohto účtu internou účtovnou transakciou previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, a ktorý sa v zmysle 3.12 VOP a vývesky úrokových sadzieb úročí úrokom vo výške 28 % ročne až do zaplataenia celej pohľadávky. Žalovaný po zatvorení účtu uskutočnil dňa 21.07.2017 úhradu vo výške 10,- eur, preto istina ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 812,43 eur.

2. Žalobu s prílohami a procesné poučenia podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), spolu s výzvou, aby sa k žalobe s prílohami vyjadril v lehote 10 dní, súd doručil žalovanému do vlastných rúk dňa 26.11.2018. Žalovaný sa však k žalobe s prílohami písomne nevyjadril.

3. Súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 17Csp/121/2017-343 zo dňa 14.6.2019, ktorým v I. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 752,43 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v II. výroku konanie v časti o zaplataenie sumy 60,- eur zastavil, v III. výroku žalobu vo zvyšku zamietol a v IV. výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Tunajší súd toto svoje rozhodnutie odôvodnil tak ako to vyplýva z odôvodnenia predmetného rozsudku na č.l. 343-345 spisu. Na odvolanie žalobcu následne odvolací súd uvedený rozsudok tunajšieho súdu v napadnutom rozsahu zamietajúceho výroku III. v spojení so závislým výrokom IV. o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z dôvodov uvedených v bodoch 17 až 31 zrušujúceho uznesenia na č.l. 369-373 spisu.

4. Súd danú vec v zrušenom rozsahu opätovne prejednal na pojednávaní 17.06.2020, ktoré vykonal v neprítomnosti riadne ospravedlnených strán sporu, ktoré zároveň nepožiadali o odročenie pojednávania a súhlasili s rozhodnutím súdu bez ich účasti. Ako to vyplýva z vyššie uvedeného, predmetom konania tu zostal nárok žalobcu na úroky vo výške 28 % ročne vždy zo zostatkov uplatňovanej pohľadávky podľa petitu zo dňa 14.06.2018, ako aj nárok na náhradu trov konania (podľa zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 25CoCsp/1/2020-369 z 31.03.2020). Súd v rámci zopakovania a doplnenia dokazovania (vykonaného oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, ako aj s podstatným obsahom spisu, a to najmä s nasledovnými listinami: žaloba č.l. 1-79, zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb z 16.07.2009 č.l. 4, výpis z účtu č.l. 25-64, úrokové sadzby a sadzobník poplatkov č.l. 65-67, VOP č.l. 5-24, 68-79, vyjadrenie žalobcu zo dňa 14.06.2018 s prílohami č.l. 98-283, špecifikácia žalovanej sumy s prílohami č.l. 295-302, odvolanie žalovaného z 02.10.2019 s prílohami č. l. 350-355, odôvodnenie rozsudku KS TT č. k. 25CoCsp/1/2020-369 z 31.03.2020, vyjadrenie žalobcu z 28.04.2020 s prílohami č. l. 385-416) zistil nasledovný skutkový a právny stav veci: Z obsahu pripojenej zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb z 16.07.2009 a zmluvy o povolenom prečerpaní na účte z 20.08.2014 (č.l. 388 spisu) vyplýva, že strany sporu (vrátane právneho predchodcu žalobcu - Dexia banka Slovensko a.s.) platne uzavreli zmluvu, obsahom ktorej bolo zriadenie osobného účtu pre žalovaného a vydanie platobnej karty k nemu a neskoršou dvojstrannou písomnou zmluvou z 20.08.2014 sa platne dohodli na zriadení služby povoleného prečerpania na tomto účte, na základe ktorej bolo žalovanému povolené prečerpanie účtu do výšky 510,- eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Žalovaný porušil uvedenú zmluvu tým, že sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny, pričom tento svoj dlh nevyrovnal ani na výzvu žalobcu. Žalobca tak z dôvodu nevyrovnania dlhu žalovaného, vzniknutého nepovoleným prečerpaním jeho bežného účtu, previedol internou účtovnou transakciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet debetný zostatok na účte žalovaného a účet uzatvoril. Podľa výpisu z účtu žalovaného predstavoval debetný zostatok na ňom ku dňu uzatvorenia účtu 18.07.2017 čiastku 822,43 eur. Žalovaný po zatvorení účtu uskutočnil dňa 21.07.2017 úhradu vo výške 10,- eur, preto istina ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 812,43 eur. Túto istinu súd priznal žalobcovi v hore uvedenom rozsudku č.k. 17Csp/121/2017-343 zo dňa 14.6.2019. Podľa bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu v znení účinnom od 20.05.2014 (č.l. 391 spisu) majiteľ účtu musí mať na účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. V zmysle bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať; po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok podľa bodu 8.8 VOP v úrokovej sadzbe stanovenej bankou, pričom práve táto časť uplatňovaného nároku tu zostala spornou a predmetom ďalšieho konania pred súdom (vrátane súvisiaceho nároku na náhradu trov konania). Z predložených úrokových sadzieb žalobcu vyplýva, že sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní bola vo výške 28 % p.a. Súd v súvislosti s bodom 17 uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 25CoCsp/1/2020-369 z 31.03.2020 uvádza, že od vydania tohto rozhodnutia a vyslovenia názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k potrebe preskúmať otázku platnosti a účinnosti (prípadného) uzavretia zmluvy o poskytovaní služby „povolené prečerpanie na účte“ dňom 15.11.2010 konkludentným spôsobom zo strany žalobcu, došlo k podstatnej zmene skutkového stavu, keď žalobca vo svojom vyjadrení z 28.04.2020 (č.l. 385 a nasl.) predložil v konaní neskoršiu písomnú zmluvu o povolenom prečerpaní na účte uzavretú medzi ním a žalovaným dňa 20.08.2014. Nakoľko žalobca predmetný 28 %-ný úrok požaduje od 19.07.2017 z vtedy vykázaného debetného zostatku, súd považoval za potrebné v ďalšom konaní skúmať podmienky vzniku a existencie tohto nároku žalobcu (popri prvotnej zmluve o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 16.07.2009) len podľa poslednej zmluvy o poskytnutí služby povoleného prečerpania na účte z 20.08.2014, ktorá tu platila v rozhodnom období od 19.07.2017, a to vrátane jej súčasti - VOP v znení účinnom od 20.05.2014.

5. Zmluva o bežnom účte, z ktorej žalobca svoj žalobný nárok vyvodzoval, je zmluvou upravenou v § 708 a nasl. Obchodného zákonníka (vrátane § 710 v spojení s § 497 a nasl.). Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zák. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Žalovaný však uzavrel predmetnú zmluvu a tiež aj neskoršiu zmluvu o povolenom prečerpaní na účte ako spotrebiteľ, keďže na rozdiel od žalobcu pri uzavretí zmluvy nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, a teda ide o

zmluvu spotrebiteľskú, podriadenú navyše aj právnej úprave § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ). Súd v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu danú vec právne posudzoval podľa príslušných predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj podľa ďalších ustanovení zákonov, predovšetkým podľa § 275 ods. 4, § 497 a nasl., § 710 a nasl. Obchodného zákonníka, § 40 ods. 1 a 2, § 52 a nasl. a § 516 a § 517 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. e) a f), § 5 ods. 1, § 9, § 10, § 11 a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (resp. tomu zodpovedajúcich ust. zákona č. 258/2001 Z. z.). Predmetom skúmania v ďalšom konaní boli pritom nasledovné sporné otázky: otázka platného a účinného uzavretia zmluvy, z ktorej si žalobca vyvodzuje svoj nárok, ďalej otázka existencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, otázka ako bolo povolené a upravené prečerpanie a prekročenie limitu vo VOP tvoriacich súčasť zmluvy, otázka ako bolo medzi stranami upravené vrátenie peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania, najmä v akej lehote, ako aj vrátenie peňažných prostriedkov z titulu nepovoleného debetu, teda prekročenie, ďalej otázka akým spôsobom bola zmluva resp. boli zmluvy z ktorých si žalobca vyvodzuje svoj nárok dojednané so žalovaným, či tento mal možnosť obsah zmlúv vrátane VOP ovplyvniť, či mu boli tieto zmluvy ako aj VOP predložené v časovom predstihu, tak aby sa s nimi mohol dôkladne oboznámiť a či žalovaný jednotlivé súčasť zmlúv aj podpísal, t.j. či zmluvy neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky v daných smeroch.

6. Vyhodnotením vykonaného dokazovania mal súd s poukazom na citované ustanovenia za to, že podaná žaloba je vo zvyšnej časti nedôvodná. Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o povolenom prečerpaní medzi stranami sporu (20.08.2014), resp. v čase zníženia limitu povoleného prečerpania na 0 eur (výpis za október 2015 + k tomu pozri vyjadrenie žalobcu z č.l. 98 zadná strana) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musela obsahovať tieto náležitosti: a) podľa § 9 ods. 1 písm. a), b), d), f) g), i) a w); b) povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške; c) výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť. Podľa § 11 ods. 1 písm. c) cit. zák. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1.

7. Z rozhodnutia Súdneho dvora EU C-42/2015 je zrejmé, že Smernica 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky podstatné náležitosti tejto zmluvy. Tu je potrebné poukázať na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 9 ods. 2 priamo uvádza, že zmluva o úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti vymenované v tomto ustanovení. Rovnako z ust. § 10 ods. 1 citovaného zákona upravujúceho náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, vyplýva požiadavka na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania. Požiadavka zákona na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve je jednoznačná, a preto nepostačuje tieto náležitosti uvádzať v iných dokumentoch so zmluvou súvisiacich, ako sú napr. Všeobecné obchodné podmienky (do pozornosti napr. rozsudok KS Prešov sp. zn. 7Co/6/2019), resp. pokiaľ by tieto náležitosti zmluvy boli obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy, minimálne je potrebné, aby boli tieto VOP účastníkmi zmluvy i podpísané (k tomu pozri rozsudky KS PO sp. zn. 7Co/6/2019, 2Co/143/2019 a rozsudok KS TT sp. zn. 9Co/109/2019). V tomto smere súd tiež pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

8. Nakoľko v danom prípade žalobca požadoval úrok vo výške 28 % ročne ako plnenie zo zmluvy o povolenom prečerpaní s poukazom na VOP a cenník, avšak stranami uzavretá zmluva z 20.08.2014 o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania bez pochyb neobsahovala v samotnom texte zmluvy podstatné náležitosti podľa § 10 ods. 1 písm. a) s poukazom na § 9 ods. 2 písm. f) cit. zák.

(dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) a VOP v znení účinnom od 20.05.2014 (č.l. 389 a nasl. spisu), ktoré mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy, neboli žalovaným ako slabšou zmluvnou stranou (a ani žalobcom ako veriteľom) podpísané, je potrebné túto zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. c) cit. zák. (k tomu pozri napr. rozsudok KS TT sp. zn. 23Co/162/2018 z 21.01.2019). Uvedený záver nemôže ovplyvniť ani bod 8.13 VOP, ktorý nebol spotrebiteľom podpísaný a zároveň len veľmi všeobecne upravuje danú náležitosť zmluvy, keď v súvislosti s uvedenými povinnými obsahovými náležitosťami uvádza, že povolené prečerpanie sa poskytuje na dobu neurčitú; s ukončením zmluvy tam uvedenými formami je spojená povinnosť splatiť povolené prečerpanie; povolené prečerpanie je splatné na požiadanie, to znamená, že klient musí vrátiť peňažné prostriedky v bankou určenej lehote.

9. Nad rámec uvedeného je potrebné uviesť aj to, že podľa názoru súdu ustanovenie bodu 3.12 VOP týkajúce sa nepovoleného prečerpania nie je takou dohodou, akú predpokladá § 710 Obchodného zákonníka. Citované ustanovenie sa totiž netýka len zaťaženia účtu žalovaného výbermi hotovosti a realizovanými platobnými príkazmi v prospech iných osôb, ale umožňuje žalobcovi zaťažiť tento účet aj pohľadávkami z titulu úrokov, poplatkov a podobne, teda pohľadávkami, ktoré celkom zjavne vznikajú len medzi žalobcom a žalovaným. Nejde pritom o prípad prekročenia v zmysle § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z., kde dochádza k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v konkludentnej forme (veriteľ fakticky umožní uvedené dispozície), pretože tomu jednoznačne odporujú cit. ustanovenia všeobecných obchodných podmienok považujúce každé nepovolené prečerpanie za porušenie zmluvných povinností dlžníka. Nepovolené prečerpanie teda zjavne ani sám žalobca nepovažuje za výkon práva, ktoré žalobca dal dlžníkovi - majiteľovi účtu, čím je ale vylúčená kvalifikácia tohto ustanovenia ako prekročenia v zmysle § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ žalobca zaťaží bežný účet tými peňažnými prostriedkami, ktoré skutočne na základe príkazu majiteľa účtu vyplatil tretej osobe alebo majiteľovi účtu na iný účet alebo v hotovosti, ide o prípad predpokladaný v § 710 Obch. zák. a takýto vzťah možno kvalifikovať ako vzťah úverový. Pokiaľ však žalobca zaťažuje účet napríklad poplatkami, úrokmi alebo splátkami iných úverov, nejde o prípad § 710 Obch. zák. a tieto nároky nie sú nárokmi z úveru v pravom slova zmysle, keďže žalobca tu nikomu žiadne peňažné prostriedky neposkytuje. Z ust. § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že za prečerpanie nad rámec aktuálneho zostatku alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, resp. za prekročenie sa považujú také finančné prostriedky žalobcu, s ktorými by mal žalovaný disponovať pre svoju potrebu. Ak však žalobca na existujúci účet žalovaného pripisoval aj úroky a rôzne poplatky, ktorými prostriedkami žalovaný zjavne nedisponoval, uvedený spôsob dispozície žalobcu s účtom žalovaného nemožno považovať za vyššie uvedené prečerpanie, resp. prekročenie v zmysle citovaného § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. (k tomu pozri rozsudok KS TT sp. zn. 9Co/109/2019 a 23Co/162/2018).

10. Pokiaľ znenie bodu 3.12 VOP o nepovolenom prečerpaní ako zmluvná podmienka dávala žalobcovi ako dodávateľovi možnosť (ďalej) úročiť aj uvedené poplatky, úroky alebo splátky iných úverov, pri ktorých nejde o prípad § 710 Obch. zák. a ktoré nie sú nárokmi z úveru v pravom slova zmysle / teda úročiť aj také nároky, pri ktorých by žalobca mal právo svojim jednostranným úkonom - zaťažením účtu zmeniť právny dôvod týchto pohľadávok voči majiteľovi účtu na pohľadávky z úveru v zmysle § 710 v spojení s § 497 Obchodného zákonníka/, takéto dojednanie o úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu (ktoré zároveň nie je prekročením podľa § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. - viď dôvody v predchádzajúcom odseku odôvodnenia rozsudku), ktorý úrok je výrazne odlišný od úroku dohodnutého pri povolenom prečerpaní, nepochybne predstavuje takú podstatnú náležitosť zmluvy o úrokovej sadzbe, ktorú by musel spotrebiteľ pre platnosť dohody a zachovanie jej písomnej formy dojednania priamo v zmluvnej dokumentácii podpísať. Ak teda samotná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje vo vzťahu k žalobcom požadovanému úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu náležitosť podľa § 10 ods. 1 písm. a) s poukazom na § 9 ods. 2 písm. i) cit. zák., resp. táto náležitosť nie je spotrebiteľom podpísaná, hoci aj len v príslušnej časti VOP tvoriacich súčasť zmluvy, toto predstavuje ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy podľa § 11 ods. 1 písm. c) cit. zák. Súd v danej súvislosti prihliadol i na to, že uvedená časť 3.12 VOP zároveň nepochybne zakladá i značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa - majiteľa účtu a zároveň a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka, ktorá v zmysle vyššie uvedenej argumentácie oprávňuje dodávateľa jednostranne meniť zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa (k tomu pozri rozsudok KS TT sp. zn. 25Co/38/2019 z 14.01.2020).

11. V zmysle ustanovenia § 53 odsek 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Súd v danej súvislosti konštatuje, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobca doručil žalovanému Všeobecné obchodné podmienky v časovom predstihu pred uzavretím zmluvy, ďalej že by žalovaný mal možnosť sa s týmito všeobecnými obchodnými podmienkami riadne oboznámiť a ich obsah relevantne ovplyvniť (porovnaj rozsudok KS NR sp. zn. 9Co/131/2017 z 29.03.2018). VOP, Úrokové sadzby a Sadzobník preto nemožno považovať za individuálne dojednané so žalovaným, a to ani vtedy, keď zmluva na ne odkazuje ako na jej súčasť. Nakoniec, neindividuálnosť dojednaní VOP vyplýva aj z toho, že tieto neboli zmluvnými stranami podpísané a ani dátumované. VOP, Úrokové sadzby či Sadzobník predstavujú dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odplate, tieto splyvajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktačnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. VOP predstavujú rozsiahly súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických, „bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi.

12. Súd v neposlednom rade poukazuje aj na to, že už viacerými právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, a to napr. rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015, sp. zn. 9C/113/2015-51 (ešte majúcim účinky „erga omnes“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016, sp. zn. 21Co/10/2016-72 bolo súdom určené, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok žalobcu („pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby: „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“) je neprijateľná, a tým neplatná. V dôsledku tohto bol žalobca ako dodávateľ povinný podľa § 53a Občianskeho zákonníka zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi, teda aj v predmetnej zmluve so žalovaným.

13. Z uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti, v ktorej žalobca požadoval úrok vo výške 28 % ročne ako plnenie zo zmluvy o povolenom prečerpaní v spojení s VOP (bod 3.12) a cenníkom, vo výroku I rozsudku zamietol, pretože uvedená zmluva je bezúročná a bezpoplatková a v príslušnom bode 3.12 predstavuje neprijateľnú podmienku, ktorá je neplatná, a preto nemohla spôsobiť vznik práva na požadované plnenie.

14. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100 % (v časti istiny rozhodujúcej pre určenie celkového úspechu strany v spore, pri ktorej žalovaný svojimi úhradami zaviniť aj čiastočné zastavenie konania - viď rozsudok č.k. 17Csp/121/2017-343 zo dňa 14.6.2019). O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (výrok II).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Dunajská Streda (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).